

Skrevet af [Rojava Komitéen](#)

For omkring tre-fire år siden fulgte verden med da en broget skare af kvinder og mænd forsvarede sig mod Islamisk Stat (IS) i den syriske by Kobanî. Det var en begivenhed af næsten episk karakter: på den ene side, byens indbyggere, der kæmpede ikke bare for sine liv men også for den feministiske og demokratiske revolution der har udspillet sig i det nordlige Syrien (Rojava). På den anden side islamisterne, der ønskede at udslette dem af netop denne grund. Mod alle odds vandt feministerne som bekendt slaget og den mislykkede belejring af Kobanî blev som begyndelsen på enden for IS.

I dag udspiller et næsten identisk scenarie sig i byen Êfrin (Afrin) i det vestlige Rojava. Den eneste forskel er at den belejrende part nu er NATO-landet Tyrkiet og at offentlighederne i vores del af verden er komplet tavse. Under hele den syriske borgerkrig har den tyrkiske præsident Erdogan støttet de islamistiske terrororganisationer med fri passage over grænserne. Denne gang har han allieret sig med en uskøn blanding af IS-veteraner, lejesoldater og berygtede, fascistiske dødspatroljer som de Grå Ulve.

Hvad Islamisk Stat ikke lykkedes med i Kobanî, har Erdogan nu tænkt sig at gøre i Êfrin.

Erdogan er ikke bleg for at fortælle formålet med invasionen: at 'give Afrin tilbage til sine rette ejere' – en eufemisme for etnisk udrensning. Tyrkiet vil tvinge folk til at forlade deres jord og ødelægge deres demokratiske eksperiment. De tyrkiske bombefly og de tyrkiske støttede islamistiske styrker er i disse dage ved at invadere Afrin by, kantonens hovedstad. Hundredvis er dræbt, og netop det scenarie vi frygtede i Kobanî kan nu blive virkelighed pga. en invasion fra NATOs næststørste hær: tanks, F16-fly og helikoptere produceret af bl.a. europæiske lande.

Invasionen er uprovokeret og opfylder definitionen på angrebskrig. Fobien for den kurdiske sag stikker dybt i den tyrkiske stat, men revolutionen i Rojava er mere end en etnisk minoritet, der kæmper for selvstændighed. Den er et levende alternativ for Mellemøsten: en blanding af folkeslag og religioner i stedet for en nationalstat, en demokratisk modernitet i stedet for en kapitalistisk, og begyndelsen på et feministisk opgør med en urgammel, patriarkalsk tradition. I Afrin er to tredjedele af de offentlige embeder besat af kvinder.

Vores tids største eksperiment med demokrati finder sted i Rojava, der selv under de sværeste omstændigheder er lykkedes med at overgå lande som Danmark på mange af de parametre vi måler vores egen fremgang på. Hvis vi virkelig nærer håb om ligestilling, økologi og demokrati, skylder vi os selv at give dem al vores støtte.

Femhundrede års kapitalisme har ført krig mod vores evne til at forestille os verden på nogen anden måde. De kvinder og mænd der revolutionerer Rojava minder os om at "have mod til at forestille os" igen. Afrin er ikke alene !